

РЕШЕНИЕ

№ 4748

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 132 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря МАДЛЕН М. ВЪЛКОВА
като разглежда докладваното от МИРОСЛАВ Г. ГЕОРГИЕВ Административно наказателно дело № 20231110208393 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба от П. К. Д. чрез пълномощник срещу заповед за задържане на лице рег. № 4332зз-224/29.05.2023 г., издадена от младши автоконтрольор в ОПП-СДВР.

В жалбата твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като в нея не е посочено правното основание за задържането, като текстът е нечетлив и посочването на приложими разпоредби не е достатъчно, а трябва и посочването на специфични обстоятелства, релевиращи към съпричастност към престъпление. Сочи се и, че заповедта противоречи на целите закона, тъй като спрямо него не са били налице хипотезите по чл. 72, ал. 1 ЗМВР налагащи задържането му, тъй като той е бил установен, не е създавал пречки на разследващите органи. Моли заповедта да бъде отменена и да бъдат присъдени разноски.

Пълномощник на жалбоподателя поддържа жалбата. Твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като в нея липсват фактически основания за задържането, което я прави немотивирана. Моли заповедта да бъде отменена и да бъдат присъдени разноски.

Пълномощник на ответника оспорва жалбата и в писмени бележки излага доводи за законосъобразност на заповедта. Моли жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 29.05.2023г. в 20:57 ч. в гр. София, младши автоконтрольор в ОПП-СДВР задържал за срок до 24 часа жалбоподателя, за което издал обжалваната заповед за задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Като фактическо основание било вписано - „във връзка с чл. 343б от НК –управлява МПС след употреба на алкохол над 1,2 ‰”. Жалбоподателят бил освободен на 30.05.2023г. в 16:20ч. По случая било започнато досъдебно производство № 1006/2023 г. по описа на 6 РУ-СДВР за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Посочената фактология се установява от наличните по делото протокол за обиск на лице, декларация, разписка, извадка от книга за задържани лица и др., които съдът кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост.

Събраният по делото доказателствен материал е безпротиворечив, поради което по-подробното му обсъждане е ненужно.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Чл. 72 ЗМВР урежда правомощието на полицейските органи да задържат лица при наличието на изчерпателно изброени хипотези. По своя характер задържането има характер на принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 ЗАНН. За постановяването ѝ се издава заповед – чл. 74, ал. 1 ЗМВР. Упражняването на това правомощие е в условията на оперативна самостоятелност, като полицейският орган има възможността да прецени дали при наличие на нормативно установените фактически предпоставки да наложи или не принудителната административна мярка.

Извършваната от съда проверка при оспорване на такава заповед, обхваща преценката дали съответният орган е разполагал с материална компетентност и с оперативна самостоятелност, спазил ли е изискванията за законосъобразност при издаване на заповедта и нейното съдържание.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на [чл. 57, ал. 1 ЗМВР](#) и в кръга на предоставените му от закона правомощия – това се установява от наличното по делото удостоверение за заемната от издателя на заповедта длъжност.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, при спазване на административно-производствените правила. В нея са отразени задължителните реквизити, посочени в разпоредбата на [чл. 74, ал. 2 ЗМВР](#): името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; фактическите и правни основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по [чл. 73 ЗМВР](#) и правата на задържаното лице. Посочени са и датата и часа на освобождаване. Копие от заповедта му е било връчено, както и е попълнило декларация относно това дали

ще упражнява правата си. Текстът в заповедта е четлив и напълно разбираем.

Съдът намира, че фактите, обосноващи задържането, са изложени в достатъчен обем. Като причина е посочено – „във връзка с чл. 343б от НК –управлява МПС след употреба на алкохол над 1,2 ‰“. Тези обстоятелства са напълно достатъчни за да мотивират заповедта в степен да обусловят нейната процесуална законосъобразност. Посочен е престъпният състав от НК и най-общо е възпроизведен текстът му. Поради това, съдът намира, че заповедта е достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето – за субекта да е ясно по какви причини е задържан. Не е необходимо да се посочва кога, къде и как е осъществено деянието, тъй като подобен реквизит за заповедта не е изискуем. Същата цели единствено задържане на лицето не само, за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на заповедта за задържане, която е административен акт, като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и какво е извършил/, тъй като целите са различни на двата акта. С оглед това и разписаните реквизити също се отличават.

На следващо място, в закона няма изискване безсъмнено да е доказано на авторството на деянието. Законосъобразността на заповедта за задържане се преценява към момента на издаването ѝ и неотнормирани са последващите обстоятелства, които са настъпили.

Ирелевантно е дали на задържаното лице ще му бъде повдигнато обвинение за престъпление, както и дали ще бъде признат за виновен. Подобно условие за постановяване на заповедта за задържане в ЗМВР не съществува. Обикновено задържането е на ранен етап от разследването и цели събирането на доказателства за нуждите на наказателното производство.

Тук е мястото да се посочи, че не е предмет на това производство дали е налице или не престъпление по чл. 343б НК или друго такова от общ характер, а да се прецени дали заповедта отговаря на формалните изисквания на закона. Предвид това, съдът няма да коментира възраженията жалбоподателя, че не е извършила престъплението.

Обхватът при проверката за законосъобразност на оспорения акт включва и прилагането на принципа за съразмерност. Наложено с акта ограничение в правната сфера на лицето съответства с характера на ограничението по [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#) и не е нарушен [чл. 6, ал. 2 АПК](#); не са възможни по-благоприятни мерки, с които да се постигне целта на закона [/чл. 6, ал. 3 АПК/](#); не съществуват други законови възможности за постигане на целта на заповедта, така че органът да има преценката коя да приложи [/чл. 6, ал. 4 АПК/](#). Вредите от акта не са явно несъизмерими с преследваната цел - предвидимите ограничения в правната сфера на задържания, като резултат от задържането.

Разпоредената с индивидуалния административен акт мярка е съобразена с целта на закона [/чл. 4, ал. 2 АПК/](#). Принудителната административна мярка има преустановително и превантивно действие и задържането цели осуетяване на продължаването на противоправно поведение и препятства последващи прояви.

Предвид това, съдът приема, че действително задържането е имало за цел преустановяване

на извършване на престъпление и да обезпечи събиране на доказателства за това дали е налице извършено престъпление от общ характер. Както по-горе е посочено, евентуални последващи факти – прекратяване на наказателно производство или оправдателна присъда, са ирелевантни, тъй като законосъобразността на заповедта се преценява към момента на издаването ѝ.

Предвид това, съдът приема, че формалните изисквания относно реквизитите на заповедта и реда за издаването ѝ са били спазени; че е в съответствие с материалния закон и не е налице несъответствие между приложената административна принуда и конкретния случай.

Ето защо, съдът намира, че жалбата следва да бъде оставена без уважение.

-

ЗА РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода от спора, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди съобразно [чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ](#) вр. [чл. 37 от Закона за правната помощ](#) вр. чл. 143, ал. 3 АПК. Съдът намира, че предвид това, че делото е приключило в едно заседание, то следва да бъде в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 72, ал. 4 ЗМВР, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на П. К. Д. срещу заповед за задържане на лице рег. № 4332зз-224/29.05.2023 г., издадена от младши автоконтрольор в ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА П. К. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, както и в случай, че не изпълни доброволно в срок задължението за заплащане на присъденото възнаграждение, на основание чл. 190, ал. 2 НПК да заплати по 5 лева за служебно издаване на всеки брой изпълнителен лист в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – София - град в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____